

MADS PEDER
NORDBO

BEZ KŮŽE

BEZ KŮŽE

Pigen uden hud © JP/Politikens Hus A/S, København 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2018

Cover © Kreatika s.r.o., 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-180-6 (pdf)

Mads Peder Nordbo
BEZ KŮŽE

VENDETA

Prolog

Kůži měl zmáčenou potem. Chrčivě se rozkašlal. Zachroptěl. Krk měl plný hlenu. Ústa zacpaná hadrem. Snažil se látku sežvýkat a vyplivnout, ale roubík byl zaražený tak hluboko, že sotva dokázal pohnout roztaženými čelistmi.

Ve spáncích mu bušilo. Úder za úderem. Pravidelně, rytmicky. Tenkou látkou zakrývající obličej se prořezávalo světlo stropní lampy. To světlo a bolest a odporná kovová pachut', které byl plný, v něm probouzely dusivou nevolnost. Dýchal mělce. Namáhavě. Nárazovitě. Pokoušel se polknout sliny, ale ty mu v krku tuhly do tvrdých hrudek. Další pokus. Rty svírající roubík zbělely.

Všechno se s ním točilo. Zvedal se mu žaludek, a tak se pokusil stáhnout hrdlo a na chvíli zadržel dech, jen aby se za hadrem vraženým do úst nepozvracel.

Neodvažoval se pohnout. Bolest rukou byla nesnesitelná a při sebemenším pohybu mu zuřivě vystřelovala od hřebů zatlučených do dlaní až do očních důlků, kde se sbíhala.

Trhaně potáhl nosem. Hrud' a hlavu měl jako ve svěráku. Vzduchu bylo málo. Krk se mu stáhl v křeči.

Svaly se snažily dopravit dolů kyslík, ale nebylo tam nic než sliny a hlen.

Z krku mu uniklo duté zamručení, když pocítil, jak mu chladné ostří prořízlo košili a svetr od břicha až ke krku.

Po vousech mu stékaly slzy. *Prosím ne*, žadonil. *Nezabíjej mě*. Neozvalo se však ani slovo. Jen kňouravé, utopené zvuky.

Škubl sebou, když ucítil, jak mu prstem tiše kreslí čáru po napjaté kůži na bříše.

Bolest z rukou se mu zahryzla do celého těla, ale jen na pár vteřin ustrnulého ticha, než v nebetyčné hrůze pocítil, jak mu ostří roztíná kůži a tkáň a nechává za sebou širokou zející ránu. Nakonec se zastavilo o hrudní koš. Ocel skřípla o kost. Jeho napjaté tělo to vzdalo. Kůže. Maso. Život. S chrčivým výkřikem udeřil hlavou o podlahu a škubl krvavýma přitlučenýma rukama. Z nosu mu vybublala nudle a uzavřela mu přívod vzduchu. Roubík se zbarvil krví. Světlo křičelo. Zmizelo. Křičelo.

Noční můra

Sinnattupiluk

1. KAPITOLA

Nuuk, 7. srpna 2014

Zničenonic se vynořilo červené auto a v okamžiku, kdy jeho pravý přední nárazník zasáhl golf, to oba vozy smetlo z jejich původní dráhy a zaklesly se do sebe. Modrý golf se naklonil dozadu a do silnice, zatímco ojetý mercedes se zaryl čumákem do asfaltu a zvedal se jako prázdná plechovka. Síla dalšího nárazu do zadní části golfu zastavila stoupání červeného mercedesu a stahovala ho dolů, kde plnou vahou narazil do modré střechy. Pravá strana střechy golfu se zkroutila, zatímco na levé straně jeho karoserie náraz vydržela. Starý mercedes pokračoval v pádu a narazil do svodidel tak tvrdě, až se jich kus utrhl a rozpáral postranní dveře auta. Golf sklouzl šikmo ze silnice a dolů ze svahu, kde se přetočil na bok. Motor zhasl a všechny zvuky ustaly. Muž v mercedesu hlasitě řval. Nebyla v tom slova žádná řeči, jenom a prostě řev. V golfu zíral bledý muž do očí ženě, která byla zaklíněná mezi promáčknutou střechou a nadzvednutou podlahou vozu. Muž vězel mezi sedadlem, pásem a syčícím airbagem. Ženin airbag byl roztrhaný a prázdný. Muž krvácel z množství

ran na hlavě. Žena krvácela zřejmě převážně dovnitř. Natáhl k ní ruku, ale neuchopila ji. Její tělo bylo bezvládné. Oči se loučily. Hroudy půdy byly jenom kousíček pod nimi. Pohladil ji rukou po tváři. Její oči tu s ním dosud byly. Upíraly se do jeho. Nořily se mu do nitra, kde se všechno rozpadalo na kusy a začínalo z něj vyprchávat. K ní. Jeho ruka klouzala až k jejímu břichu. Zakulacenému. Děvčátko. Dítě uvnitř. Ženiny oči vyhasly. Všechno zmizelo.

Matthew s křikem odhodil příkrývku. Tričko nasáklé potem se mu lepilo na tělo. S hlubokým mručením v hrudi ho ze sebe strhl a mrštil jím na zem vedle deky. Cítil štiplavý pach po spánku a rychlými kroky přešel od pohovky ke dveřím na balkon.

Venkovní vzduch byl ztěžklý podvečerním oparem. Zatímco hledal cigarety, nasával vůni moře a vlhkost chladné severoatlantické mlhy. Balíček byl teplý a pomáčkaný, jak ho měl při spaní v kapse a potil se. Strčil si cigaretu do pusy a zapálil si. Rozepnul si džíny a skopal je z nohou. Potom i trenýrky. Všechno oblečení bylo slizké a páchlo potem.

Kouř mu unikal mezi rty. Klouzal mu po obličejí a nahém těle. Rozplýval se v mlze. Jako on sám. *Chlapče, ty jsi jako stín*, říkávala mu máma, když byl malý. *Jsi tak bledý, že se jednou rozpustíš v mlze.*

Opar táhnoucí se od chladného moře kolem výběžku, na kterém leží Nuuk, se kolem něj obtočil. Na těle ho dráždil chlad. Udělala se mu husí kůže. Jemné světlé chmýří na pažích a nohách stálo v pozoru. Na chloupcích se pomalu usazovala vlhkost. Vydechl.

Spával špatně. Noční můry mu nedopřávaly klidu. Neustále stály na stráží, a jakmile usnul, vrhly se na něj a trhaly ho na kusy. Noc co noc. Měsíc za měsícem.

Pořád ten stejný sen. Stejně oči. Zanořené do jeho. Smrt.

Cigareta si naposledy našla cestu mezi jeho rty, pak uvolnil sevření a hleděl za ní, jak padá do skleněné mísy plné špinavé kaše z několika set špačků a dešťové vody.

Někde vzadu mu broukl mobil. Zvedl kalhoty ze země a vytáhl ho z kapsy. Volal mu šéfredaktor.

„Matte! Ahoj, to jsem já. Jsi připravený na tu debatu?“

Matthew sklouzl očima na, nahé tělo. „Jo.“

„Ten první program s Aleqou a Sørenem Espersenem právě běží. Pusť si to. Jørgen Emil Lyberth ze strany IA tam dneska bude taky.“

Matthew zapadl na pohovku, a ještě než dosedl, už měl v ruce dálkové ovládání a zapnul televizi.

„Je to na KNR,“ zabručel šéfredaktor.

„Jo, jo...“

„Krátké shrnutí jejich schůzky chci mít na stránkách hned po skončení programu. Misu to pak hned přeloží, takže žádný problém. Všechno jasné?“

„Jo, jo... Už na to koukám.“

„Právě začali.“ Šéfredaktor se ztěžka nadechl. „Jde o krach komise pro smíření a těch deset milionů.“

„Jo, koukám na to,“ zopakoval Matthew. „Aleqa říká, že potřebujeme držet pohromadě, a ne se štěpit. Země musí být jednotná a smířit se jak uvnitř, tak navenek. Lyberth namítá, že těch deset milionů by bylo lepší dát na umění a kulturu než na nějaký drahý výbor, ve kterém dánská vláda navíc ani není ochotná zasednout.“

„Přesně tak, fajn, koukni na to. A nezapomeň okamžitě šoupnout něco na net. Poslouchej a hned to piš, jo?“

„Jasně, jdu na to. Teď to položím, ať si můžu dělat poznámky.“

Hlas premiérky Aleqy Hammondové naplnil místnost. „Problémem není těch deset milionů, ale neochota Dánů se zúčastnit. My tohle smíření potřebujeme.“

„Ne, nepotřebujeme usmíření,“ vložil se do toho Lyberth. „My spíš potřebujeme sebeúctu.“

Vmísil se třetí hlas. „Není celá tahle komise jen pouhá zástěrka skrývající přání politiků vydojit z dánského státu další miliony, zároveň však získat větší nezávislost?“

„Ne, právě naopak,“ odvětila ostře Aleqa. „Tady jde výhradně o sbratření a soudržnost, ale čeká nás ještě dlouhá cesta, když jediný, kdo sem k nám vůbec přijede, je nabroušený zástupce Dánské lidové strany.“

„Zato jsem alespoň tady,“ opáčil Espersen.

„Premiérka Helle Thorningová ani dánská vláda o dohodu nestojí,“ přerušila ho rozčileně Aleqa.

„Jakou dohodu?“ zeptal se Espersen. „Kdyby to záleželo na mně, mělo by Dánsko nad vším tady na severu mnohem větší kontrolu. Je přece absolutně směšné posílat někam miliardy korun a nemít sebemenší vliv na to, co se s těmi penězi stane. Kdybychom měli celosvětově nejvyšší sebevražednost na Bornholmu nebo na Lollandu nebo by tam každá třetí dívka čelila sexuálnímu zneužívání, v životě bychom to přece neakceptovali.“

„No ovšem, co jiného jsme mohli čekat od dánské lidové strany,“ zasyčela Aleqa. „Nedokážete vůbec rozlišovat a jste rasisti.“

„Copak je člověk rasista, když odmítá znásilňování dětí?“ zvolal Espersen.

Matthew mačkal tlačítko dálkového ovládání a hlasy postupně utichaly. Nepotřeboval Alequ a Espersena

poslouchat, aby zjistil, co říkají, protože opakovali neustále to samé.

Přitáhl si notebook. *První ze tří plánovaných debat Aleqy Hammondové a Søreny Espersena se zpočátku točila kolem osudu komise pro smíření, rychle však přeskočila na jinou kolej, když grónská premiérka a místopředseda dánské lidové strany, který je zároveň mluvčím této strany pro Grónsko, začali tvrdě vymezovat své pozice.*

O necelých dvacet minut později měl text hotový a v okamžiku, kdy Aleqa s viditelným odporem ve tváři podávala Espersenovi ruku, ho odeslal překladateli, aby mohl vyjít na stránce *sermitsiaq.ag* nejen v dánštině, ale i v grónštině.

Když Matthew před pár lety dokončil studium žurnalistiky, rozhodně si nepředstavoval, že skončí v Nuuku a bude psát o smířování. Jeho sny sahaly rozhodně výš a mnohem větší roli v nich hrála honba za senzácemi. Jenže to neštěstí udělalo všemu konec. Především jeho snům. Bylo to propojené. Miloval Tinu. Jejich sen o rodině. Emily. Všechno dohromady. Ale jen jako celek.

Matthew zavřel oči. Možná právě o to se tady v Nuuku mezi duchy svého otce, Tiny a Emily snažil: nějak ten celek rozbít a mezi jeho troskami najít cestu ven, než ho ta vnitřní temnota pohltí celého. Objevit něco nového. Záblesk života. Něco divokého bez tamté celistvosti.

Zalezl zpátky na gauč a schoulil se do sebe. Jekot z noční můry mu stále zněl v hlavě. Pod prsty dosud cítil vyboulené břicho. Protřel si oči. Bylo pozdě, ale v nadcházející noci toho moc nenaspí. Světlo vydrží nad městem po celou noc. Mlha se určitě zvedne. Přitáhl si pouzdro na notebook a strčil ruku do jedné z kapes, kde prsty nahmatl štůsek starších fotografií.

Prohlížel si je jednu po druhé a odkládal je vedle sebe na gauč. Prošly mu rukama už tolikrát, že byly celé ošoupané. Některé z nich měl už od dětství. Fotografie otce byly nejstarší. Byly pořízené u vojenské základny v Thule a na všech byl v uniformě, kromě jediné, na které seděl s Matthewovou matkou ve vojensky vyhlížejší restauraci. Na té se táta usmíval. Oba se usmívali. I jeho matka s vybouleným bříškem. Jedna fotografie byla vlastně pohlednice, odeslaná z Nuuku v srpnu roku 1990. Stálo na ní: *I am not able to go to Denmark as soon as planned. Sorry, love you both.*

Matthew přejel písmena prstem. Těch pár slov bylo to jediné, co mu po tátovi zbylo. Pohlednice dorazila pár měsíců poté, co se matka s Matthewem přestěhovala zpátky do Dánska.

Poslední fotka, co mu sklouzla mezi prsty, zachycovala Tinu. Jak sedí u stolu a s úsměvem na něj hledí. Tvář měla tak rozzářenou proto, že právě toho dne se dozvěděli, že budou mít dceru. Porodní asistentka jim ji dokonce ukázala na monitoru. *Bude se jmenovat Emily*, prohlásila Tina. *Emily. A až trošku povyroste, budu jí předčítat z knihy „Na Větrné hůrce“.* Miloval Tinu. A ona milovala jeho.

Muž z ledu

Angut sermimeersoq

2. KAPITOLA

Nuuk, 8. srpna 2014

Výkonné listy rotoru helikoptéry zvedaly z ledovce sních a vířily ho kolem těch pár mužů, kteří už byli na místě. Sních se proměnil v úplné tornádo zuřivých střepinek skla. Matthew viděl, jak si muži na obranu před bodajícími částicemi zakrývají tváře, což jim však nejspíš moc nepomohlo, protože probuzený a vzduchem hnaný sních a led si dokáže najít sebemenší skulinku. A nadto ještě slunce stojící vysoko na obloze zostřovalo ty tisíce malých ledových krystalků v dvojitém ohni mezi dopadajícími paprsky a jejich odrazem od pevninského ledovce.

„Vidíš něco?“ zakřičel na něj hlas zepředu.

„Jenom ostatní,“ zavolal Matthew v odpověď, odclonil si sluneční paprsky rukou a přivřel oči. Prsty se mu třáslly. Jako vždycky. Jejich neklidné chvění ho rozptylovalo. Sevřel ruku v pěst, přiložil si ji k čelu a sklouzl očima dolů.

Zadní část obrovského vrtulníku Sikorsky sebou lehce šklubla, helikoptéra se pootočila kolem své osy a začala klesat k tlusté vrstvě stlačeného sněhu a ledu

pod nimi. Paprsky slunce vystřídal stín a Matthew na okamžik zahlédl v okénku odraz svého bledého obličeje a světlých vlasů.

Fotograf se z vedlejšího sedadla vykláněl tak daleko ven, až mohl každým okamžikem vypadnout, a Matthew nedokázal pochopit, jak někoho vůbec může napadnout otevřít dveře ještě před přistáním.

„Támhle!“ Fotograf ho vytrhl ze zamyšlení a rychle zvedl foťák k obličejí. „Koukni! Támhle to je!“

Matthew se pevně přidržel poutka u svého sedadla a natáhl se fotografovi přes rameno, aby sledoval směr čočky fotoaparátu mířící na místo někde dole v té nekonečné běli. Moc metrů už jim nechybělo. Síla rotujících listů rozehnala sníh pryč, takže prostor pod nimi byl úplně vymetený a lesklý. Matthew sklouzl rukou ke kapse kalhot, aby se ujistil, že má s sebou cigarety a zapalovač.

Muži na ledu vyrostli. Byli už tak velcí, že Matthew rozeznával jejich pevně zavřené oči a hnědé tváře.

Byl v Nuuku teprve několik měsíců, přesto mu přidělili tenhle úkol, prostě proto, že v tu ranní hodinu, kdy šéfredaktor zavolal, v redakci nikdo jiný nebyl. *Za půl hodiny buď na letišti. Nějací lovci objevili mrtvolu muže a zdá se, že tam ležel tak dlouho, až je z něj mumie. Nejspíš z doby Vikingů. Super story. Bude to pořádná pecka!*

Na začátku svého pobytu v Nuuku Matthew absolvoval povinnou prohlídku města a tehdy mimo jiné narazil v muzeu v Koloniálním přístavu na mumifikovaná těla Inuitů, ale nové objevy nebyly moc časté, a tahle mumie se navíc měla lišit tím, že má nordické rysy. Ne inuitské. Byl to první nález zachovalého Seveřana a ve vědeckých kruzích si už slibovali, co nového se díky téhle mumii dozvědí o každodenním životě

starých Seveřanů. Podle toho, co si Matthew prozatím stihl přečíst, Seveřané obývali grónská sídliště nějakých pět set let, potom však téměř beze stopy zmizeli, kolem čehož vznikla spousta mystických teorií, protože bylo podivné, že by se usedle žijící národ mohl tak naráz vypařit.

Úplně jinak tomu bylo na Islandu a na Faerských ostrovech, kde severské obyvatelstvo zůstalo a osídlení bylo nepřetržité. Zato v Grónsku zeje mezera od poloviny 15. století do roku 1721, kdy Hans Egede při hledání Seveřanů našel jejich stará sídliště opuštěná a místo toho se stal misionářem mezi Inuity, čímž vytvořil základ moderní grónské koloniální historie.

Nyní se z ledu vynořil jeden z těch dávných Seveřanů, i když nikomu nebylo jasné, kde se v té osamělé daleké pustině mohl vzít, ale prostě tady byl, a proto tu byl nyní i Matthew, aby si ho prohlédl.

Hlavou mu běžela šéfredaktorova slova. *S touhle zprávou musíme přijít jako první my. Ne zbytek světa. Tohle je naše novinka a naše senzace, takže se všichni musí odvolávat na nás, je ti to jasné? Píšeš v angličtině, ne?*

Samozřejmě, že umí psát anglicky. Několikrát o tom šéfredaktora ujistil během přijímacího pohovoru. Anglicky, německy, dánsky, norský a švédsky, jenom kalaallisut, tedy grónštinu, neovládá, přestože to byl jeden z požadavků v inzerátu.

„Jo!“ komentoval nadšeně fotograf a cvakal na velkém fotoaparátu snímek za snímkem. „Tohle bude fakt bomba, to ti povídám.“ Otočil se k Matthewovi a upřel na něj veliké tmavé oči. „Co myslíš, vezmou všechny ty cizí noviny moje fotky?“

„Ze začátku nejspíš jo,“ odpověděl Matthew a pokýval hlavou, aniž by odtrhl oči od ledu pod nimi.

„I s mým jménem v popisku?“

„O to už se postaráme,“ dodal Matthew. „Ale nejdřív musíme zjistit, kdo to vlastně je.“

„Tak to je fakt hustý,“ křičel fotograf bez ohledu na ta poslední slova. „Budu v novinách po celém světě. Wow, to je síla! Jo!“

Helikoptéra se zatřásla, když dosedla na led. Matthew cítil, jak se zhoupla v kolenou, když to kola na okamžik zatlačilo proti těžkému červenému tělu. Letěl takovouhle velkou helikoptérou od Air Greenland poprvé, ale šéfredaktor ho ujistil, že si jeho žaludek a nervy budou muset rychle zvyknout, protože takových letů ho čeká ještě pěkná řada – především v zimě, kdy rozmary počasí často nedovolí letadlům vzlétnout kvůli mlze, bouřkám, ledu nebo hustému sněžení.

To vše mu však nyní mohlo být fuk. Právě přistáli a on za chvíli spatří první opravdovou mumii Seveřana, která kdy byla nalezena. Vysušenou a zachovanou díky mrazu a chladnému arktickému vzduchu. Matthew už před sebou viděl titulek článku, který napíše. *Severský Ůtzi. Ledový muž z dávné minulosti. Poslední Viking*. Možností bylo tolik, až se mu z toho točila hlava, a dříve nebo později bude navíc muset zvážit i to, co bude znít nejlépe v angličtině a jak to nejšikovněji dramaticky podat. Třeba ho někdo zabil, to by bylo výborné. *Poslední Viking, zraněný a osaměle umírající na ledové pláni*. To by šlo. *The last viking. Left behind. Wounded and dying*.

3. KAPITOLA

Odraz světla od ledu byl tak ostrý, že Matthew skoro nedokázal udržet oči otevřené, když vystupoval ze dveří vrtulníku a slézal po železných schůdkách, které se mu vysunuly pod nohama.

Kolem něj se rozkládal jasně bílý svět. Ještě nikdy nezažil nic tak pronikavého jako tohle oslepující světlo.

Magii té chvíle však neustále narušoval hukot dosud běžícího rotoru, který monotónními těžkými záseky znovu a znovu roztínal vzduch nad jejich hlavami.

Jeden z mužů na ledu dával pilotovi nějaká znamení a o chvíli později se mezery mezi údery listů rotoru začaly prodlužovat. Hluk motoru ještě dozníval ve zvuku podobném bzukotu turbíny, až se nad pevninským ledovcem konečně opět rozhostilo hluboké ticho.

Vrtulníkem přiletěli ještě tři další muži a jedna žena. Všichni to byli Dánové, ale pokud to Matthew správně pochopil, pracovali pro Grónskou univerzitu, Ilisimat-sarfik. Tedy kromě jednoho muže, vědce z muzea, ve kterém Matthew viděl prastaré mumie Inuitů.

„Dobrý den, vy jste od novin?“

Matthew si všiml místního policisty, který na rozdíl od skupinky lidí, co vystoupili z helikoptéry, byl od pohledu Inuit.

Také fotograf byl Inuit. Malik. Led a skály znal už odmalička jako svoje boty a mimo to byl jedním z mála lidí, se kterými se Matthew v redakci pomalu začínal přátelit.

„Jo,“ přitakal Matthew s očima stále přivřenýma. „Měl bych psát o tom muži, kterého tu našli.“ Prsty mu instinktivně klouzaly po prstýnku, který však už nenosil. První tři prsty levé ruky jemně svíraly kořen prsteníčku na pravé ruce a pohrávaly si s prstenem, který však byl už jen vzpomínkou v kůži.

Strážník přikývl. „Leží támhle vzadu, ale kvůli tomu jsem se neptal.“

„Tak kvůli čemu?“

„Nesmíte se ho dotýkat, ale to je vám asi samotným jasné.“ Obrátil se k Malikovi. „A ty si dneska drž trochu odstup, dobře?“

„Copak to není fuk?“ ohradil se Malik. „Vždyť je zmrzlý na kámen.“

Policista pokrčil rameny a pokývl hlavou ke skupině vědců z helikoptéry. „Teď tady rozhodují oni.“

„Ale můžeme tu fotit a napsat o tom, ne?“ zeptal se Matthew a snažil se strážníka zaangažovat v naději, že ho uslyší i ostatní a pozvou je, aby přišli blíž. „Vždyť je to senzační událost, takovou zprávu přece musíme mít v místních novinách, než sem přijdou velcí hráči a strhnou pozornost na sebe. Tohle půjde do celého světa.“

Viděl, že jeho slova padla u mladého policisty na úrodnou půdu.

„Co kdybychom se do toho hned pustili a udělali pár snímků s vámi vedle helikoptéry a u té mumie?“ Matthew na strážníka tázavě pohlédl. „Jak jste říkal, že se jmenujete? Abych to v tom článku měl správně. Vyjde jistě i v angličtině.“

Policista sevřel rty, ale nakonec přikývl. „Ulrik Heilmann. Se dvěma en.“ Mávl rukou k Malikovi. „Tady s Malikem jsem chodil do školy.“

„Dobře, takže se dvěma en,“ utvrzoval se Matthew a pak se také otočil na Malika. „Malik s vámi udělá pár snímků, ať máme co do novin.“

Malik pohlédl se zdviženým obočím na Matthewa a pak se otočil zpátky k Ulrikovi. „Neměli bychom spíš...“

„Jo, jasně, ale nejdřív si musíme dát dohromady rámcový příběh,“ utnul ho Matthew. „Musíme to mít pěkně komplet.“

Než stihl Malik říct něco dalšího, obrátil Matthew pohled k Ulrikovi. „Takže napíšu, že jste ho našel vy?“

„No, vlastně ho objevilo pár lovců, ti ho uviděli jako první a došli pro nás na stanici, takže ho našli oni.“

Matthew se rozhlédl. „A teď už jsou pryč?“

Ulrik s vykulenýma očima přikývl. „Jo, vydali se zase za soby. Enok se bude ženit, tak mu jich chtějí pár zastřelit na svatbu.“

„Enok?“ opakoval Matthew.

„Synovec jednoho z nich,“ upřesnil Ulrik a zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží. Jen se prostě potřebovali pohnout dál.“

„Sobů tady zrovna moc není,“ šeptl Malik Matthewovi. „Ale třeba narazí na zbloudilého pižmoně.“

Matthew se otočil zpátky k Ulrikovi. „Myslím, že prostě napíšeme, že jste ho našel vy. Tedy s tím, že

vám nějakí lovci dali tip. Bude lepší, když tam bude vaše jméno, i kvůli všem těm telefonátům ze zahraničí. Vás budou moci zastihnout přece jen snadněji, než...“ Matthew přešel očima po okolí. „Než tři lovce někde v pustině.“

Malikův objektiv zachytil strážníkův čím dál širší úsměv. Pokýval hlavou a stočil pohled ke skupince vědců a chlapíkovi z muzea, kteří se shromáždili kolem podlouhlého hnědého vaku ze staré kožešiny.

Přestože Matthew natahoval krk, neviděl nic jiného než ten hnědý kožich. Myslí mu probíhaly nejrůznější titulky v dánštině i angličtině a všechna ta média, jejichž telefonáty bude nejspíš už brzy zavalen.

Zavrtěl hlavou a zadupal nohama do třpytivého koberce sněhu. Připadal mu pevný, ale když dupnul, nohy se do něj přece jen zabořily. Sluneční teplo bylo intenzivní, cítil, jak ho kouše na kůži a napíná mu pokožku v obličeji. Sníh byl na pohled hrubozrný a porézní. Letní sníh. Jak klesá dolů, s každým centimetrem je hutnější. O moc víc toho o tvorbě ledovců nevěděl. Nakonec už na něj působí tak velká síla, až stlačením vznikne ledovec. Tlustý, kilometry dlouhý ledovec, který se působením tlaku během let změní z neprůhledného na čirý, křišťálově čistý jako sklo.

Vzhlédl. Nedaleko od nich zela v ledovém masivu tmavá trhлина. „Takže támhle jste ho našli?“ ukázal k ní a obrátil se na Ulrika.

Ulrik s úsměvem přikývl, pak mu však tváře trochu povadly. „Řekli mi, že jsem ho měl nechat ležet na místě, aby ten nález mohli patřičně zabezpečit, jenže my jsme mysleli, že jde o mrtvého lovce nebo tak něco.“

Matthew se usmál. „Nemohl jste to přece tušit, určitě to pochopí.“

Ulrik pokrčil rameny. „Snad, ale nevím. Teprve když jsem ho vytáhl nahoru, bylo vidět, že kůže je celá zežloutlá a všechno maso v obličejí i na chodidlech vysušené jako vypnutá kůže vyfoukaná větrem.“ Rozepnul si černou bundu uniformy, svlékl si ji a přehodil přes paži.

„Na chodidlech?“ zopakoval Matthew. „On je bosý?“ Znovu marně pohlédl směrem k vědcům.

Ulrik popotáhl nosem a zvedl obočí. „No, moc toho vidět nebylo, ale myslím, že pod tou kožešinou je nahý celý. Ale je to k němu přilepený. Teda ta kožešina. Však víte. Jako by mu to přirostlo ke kůži.“ Pokrčil nos. „Musel tam ležet zatraceně dlouho.“

„Jestli to má být starý Seveřan, tak určitě přes 600 let,“ upřesnil Matthew.

Ulrik přikývl. „No já si nepamatuju, kdy tady žili.“

„Ale je to podle nich Seveřan, ne?“

„Jo, podle nich to určitě je starý Seveřan a nic prý ne-nasvědčuje tomu, že by pocházel z novější doby nebo měl souvislost s nějakým zločinem, přesto si pro jistotu vyžádali soudního patologa a kriminální techniky z Dánska. Ale ti přijedou asi až příští týden. Do té doby to tu máme jenom zajistit.“ Kývl hlavou k vědcům. „Akorát támhleťem dali svolení se na něj mrknout.“

„Bude to senzace, to si pište,“ nepochyboval Matthew. „BBC, NBC, National Geographic, TIME. Celá tahle smečka. Co myslíte, dovolili by nám teď trochu se tam porozhlédnout?“

Ulrik opět přikývl. Rezolutně. „Půjdu se jich zeptat, jak jsou daleko. Mezitím se můžete podívat do té trhliny. Ale bacha!“ Zabodl oči do Malika. „Dávejte pozor, jo? Nerad bych s vámi dvěma letěl do nemocnice.“

„Sakra, ty jsi čím dál nudnější patron,“ prohlásil s úšklebkem Malik. „Ani nemrknem a Lyberth ti pomůže do Inatsisartutu, a jak jednou budeš v parlamentu, to už to s tebou teprve půjde z kopce. Za rok z tebe bude stejně suchá a vrásčitá mumie jako ten chlápek tady.“ Malik se otočil k Matthewovi. „Ulrik bude v příštích volbách kandidovat za stranu Siumut, a jelikož za ním stojí Jørgen Emil Lyberth, díváme se teď už nejspíš na budoucího ministra pro přírodu, životní prostředí, právo nebo tak něco.“

„No jo, jo,“ zamumlal Ulrik se špatně skrývaným úsměvem a červeň ve tvářích prozrazovala i trochu hrlosti. „Jenže to budou nejdřív muset být volby, no? A od posledních je to teprve šestnáct měsíců.“

„Však volby budou a ty se tam určitě dostaneš. Máš tam od Lybertha rezervovanou židli, jistě už ti tam dal lísteček se jménem.“

Ulrik zavrtěl hlavou. „Tak jednoduché to asi nebude.“

„Naopak.“ Malik zvedl obě obočí. „Hele... Nezapomeň, víš, kde mě najít, kdybyste potřebovali na ministerstvu fotografa.“

„Hlavně si tam dole dejte pozor, jo?“

„Spolehni se, kamaráde. Vždyť mě znáš.“

„Však právě proto.“

Malik rezignovaně protočil oči. „Nikdy mi neodpustí, jak jsem jednou vyplul na kře na moře a museli kvůli mně poslat do vzduchu několik vrtulníků, aby mě našli.“ Rozhodil rukama. „Ale řeknu ti, kámo, tak krásně trpytívej led jako tehdy jsi neviděl.“

4. KAPITOLA

Matthew se opatrně posadil na okraj trhliny v ledu a sledoval pohledem Malika, který se po ledové stěně spustil o kus níž. Když trhlinu pozoroval z vrtulníku, připadala mu tmavá jako díra do země, ale když teď zíral přímo do ní, zdálo se mu, že ta hora ledu září.

„Buď opatrný,“ nabádal fotografa Matthew a nespouštěl ho z očí.

Malik se k němu otočil a ujišťoval ho: „Tenhle kus ledovce není aktivní. Trhlina je pevná a stupně, na které šlapu, jsou staré. Neměj strach. Půjdu jen támhle k tomu výběžku. Tam ho našli.“

Matthew nejistě obhlížel Malikovo okolí. Zhluboka se nadechl a párkrát si protáhl krk ze strany na stranu, až to zakřupalo.

„Můžeš se sem dolů sklouznout taky,“ pokračoval Malik. „Když zůstaneme jenom na téhle úrovni, tak je to naprosto bezpečné.“

Matthew se pomalu otočil a spouštěl se dolů, až dosáhl nohama na zem. Rozhlédl se. Pořád ještě byl o několik metrů výš než Malik, který však měl pravdu v tom, že v tomhle úseku je podklad pevný a bezpečný. Matthew se narovnal. Kousek od něj se ledovec prudce

svažoval a nebylo vidět, kde až ta trhlina končí. Při pohledu svrchu se zdála být dole úplná tma.

Malik si všiml, kam se dívá. „Dneska tam dolů nepolezeme, ale kdybys měl někdy chuť, tak řekni. V okolí jsou parádní jeskyně. Toš ještě neviděl. Absolutně tyrkysový. Až se vrátíme, ukážu ti fotky, jestli chceš.“

Matthew pomalu přikývl. „Třeba někdy jindy.“ Trupem mu proběhlo zachvění a zalitoval, že bundu nechal ležet ve vrtulníku. Tady mezi obrovskými stěnami z ledu bylo mnohem chladněji než nahoře a ze rtů jim vycházely jemné obláčky dechu.

„Už jsi tu někdy byl?“

„Ne, přímo tady ne, ale ve všech trhlínách a jeskyních je to podobné.“

Na okamžik zavládlo ticho. Hlasy ze shora už nebylo slyšet. Matthew se díval na Malika, který měl na nohou pořádné pohorky, teplé oranžové kalhoty a šedý pletený svetr. Což bylo jistě o hodně lepší než jeho tenisky a džíny.

„Tak jdeš?“ volal na něj Malik. „Tady to je. Vidím to, tam, určitě ležel támhle.“

Matthew mlčky sklouzl o další úroveň a držel se přitom neustále rukama prohlubní a výstupků v ledu a pevně stlačeném sněhu.

„Koukni, támhle to je!“ Malik se ohýbal a natahoval a cvakal jeden snímek za druhým. Pak se narovnal a vzhlédl k okraji trhliny o několik metrů výš. „Nejspíš ho uvolnila ta nedávná bouře. Normálně touhle dobou tak moc silně nefučí, ale člověk nikdy neví.“

„Ale jak?“

„No jak tak hodně foukalo, tak ho to vyfoukalo.“ Pokýval hlavou ze strany na stranu a projel si levou rukou husté černé vlasy. „Vítr klidně odfouká za pár hodin celou horu sněhu.“

Malik pohlédl na Matthewa. „No, pojďme zas nahoru na slunce. Udělal jsem spoustu bezva fotek.“ Zaváhal. „Dáš si kousek mattaku? Vzal jsem trochu s sebou do batohu.“

„Mattaku? To je velrybí kůže, ne?“

„Jo, a špek. Za chvíli ti bude krásně teplo, to ti garantuju.“

Matthew zavrtěl hlavou. „Sluníčko mi asi bude stačit.“

„Ale chutná to dobře a je v tom fůra hřejivého oleje. Fakt ne? Řekl bych, že jedna dvě kostky by ti udělaly dobře.“

„Dneska se zdržím,“ odpověděl Matthew a chytil se kusu ledu, aby se dostal nahoru. Položil nohu o kus výš na malý výběžek a druhou šmátral po nějaké vhodné trhlině nebo výstupku tvrdého sněhu. Dolů to šlo snadněji. Teď měl pocit, jako by lezl nahoru po skluzavce, a hladké podrážky prochladlých tenisek mu zrovna moc nepomáhaly. Noha našla malou prohlubeň, přitáhl se rukou, za kterou se držel, jenže okamžitě ucítil, jak sníh pod jeho vahou povoluje, vrhá ho pryč a on nad tělem ztrácí kontrolu. Temnota se po něm natáhla a už se viděl, jak leží kdesi v té tyrkysové hlubině se stovkami polámaných kostí a s obláčkem zmrzlého dechu nad hlavou.

„Co blbneš?“

Matthew ucítil, jak ho Malik pevně chytil za svetr a táhne ho zpátky nad pevný sněhový podklad.

„Neměli jsme náhodou být opatrní?“ pokáral ho Malik.

Sníh se Matthewovi zařezával do rukou, když do něj zatínal prsty. Dýchal přerývaně a na tvářích cítil chlad ledové stěny.

„Kdyby sis dal trochu té velryby, tak by se ti to nestalo,“ dodal Malik se smíchem a poplácal Matthewa

po zádech. „Člověku to projasní myšlenky a vidí pak přírodu zevnitř, nechodí už jenom tak kolem.“ Vesele ukázal na několik děr v ledové stěně kousek od nich. „Stoupej támhle. Tam je to nejbezpečnější.“

„Prostě jsem uklouzl,“ zamumlal Matthew, sesunul se na ledový výběžek a vylovil z kapsy u kalhot cigarety. Vzhlédl k Malikovi. „Dáš si?“

Malik přikývl a přisedl si k Matthewovi, který vytáhl z krabičky dvě cigarety a zapálil jim oběma.

„Jørgen Emil Lyberth,“ začal Matthew a vyfoukl kouř do studeného vzduchu. „Dlouhou dobu byl předsedou parlamentu, ne?“

„Jo, a taky byl nejdéle úřadujícím předsedou vlády. Dokonce opakovaně, ale teď už je z toho pár let venku. Až se tam Ulrik dostane, získá starouš nejspíš kus moci zpátky.“ Malik dlouze potáhl z cigarety a pokýval bradou. „Nevybavuju si, odkud Ulrik pochází, najednou tu prostě jednoho dne byl. Přišel sem z nějaké vesnice, hned začal bydlet u Lybertha a určitě hlavně díky Lyberthovi byl Ulrik okamžitě tak populární, přestože byl takový divný a tmavý.“ Naposledy potáhl a zbytek cigarety zahodil do hlubiny. „A teď má navíc za ženu Lyberthovu nejmladší dceru. Už jsi ji viděl?“

Matthew zavrtěl hlavou.

„Fakt kočka... No, kluk bez minulosti, ale tohle se mu teda opravdu povedlo.“

„Dík,“ uzavřel krátce Matthew a poslal žhavý nedopalek za tím Malikovým. „Až tady o tom budu psát, je fajn tohle vědět.“

„No jo, přesně to jsem si říkal. S Lyberthem není dobrý si to rozházet. Nuuk je malý město.“

5. KAPITOLA

Nahoře na ledovci stále pálilo slunce, takže sotva Matthew vylezl z trhliny, hned se zase zahřál. Sníh ho opět oslepil tisícem bělostných zrcadélek, ale oči si na to ostré světlo celkem brzy zvykly. Povrch ledovce byl jako mírně zvlněné moře. Malé prohlubně, hrudky a zledovatělá krusta se táhly, kam až oči dohlédly. V průběhu let je takhle zformovaly sníh, déšť a vítr. Všude kolem se k azurové modři oblohy vypínaly šedomodré hory. Touhle roční dobou většina z nich ještě nebyla zasněžená, přestože v nejvyšších polohách už sníh padal, ale udržel se jenom na stinných stranách a v propastech a trhlínách. Tam ovšem zůstával sníh i v létě. Matthew v horách ještě nebyl, ale určitě ho to nemine, protože se od ostatních dozvěděl, že je to nezbytné, pokud si chce člověk jako nově přistěhovalý Dán v Nuuku získat trochu vážnosti.

„Tak co, podařilo se vám to dole dobře nafotit?“ zeptal se Ulrik.

Malik zvedl do vzduchu vztyčený palec na znamení úspěchu.

„Fajn,“ dodal Ulrik. „Tady nahoře už vám teď taky ukážou něco víc, jak mi řekli, a můžete se zeptat na to,

co vás zajímá.“ Ukázal jim, kam mají jít, a pohlédl na Matthewa. „Musíme přece dbát na to, aby ta zpráva vyšla v našich vlastních médiích.“

„Přesně tak,“ přikývl Matthew.

Ulrik se rozzářil. Možná to bylo pomyšlením na všechny fotky s ním, které se zanedlouho rozletí do světa za doprovodu spousty slov o muži nalezeném v ledu.

Lidé z univerzity a muzea se stáhli k helikoptéře, dva z nich mluvili do mobilu a ti zbylí zírali do otevřených notebooků.

„Za chvíli poletíme zpátky,“ vysvětloval Ulrik. „Potřebují objednat spoustu vybavení, jak jsem pochopil, a pak si tu nejspíš vybudují tábor, aby mohli celou trhlínu důkladně prozkoumat. Ale dneska večer budeme u toho ledového muže držet stráž my, aby se mu nic nestalo. Dokud se na něj nepodívají naši lidé, nesmějí ho nikam přemístit, ale dovolili jim zřídit kolem něj ochranný obal. Prý aby ho stabilizovali. I když mně tedy přijde, že je stabilní dost. Když jsem ho vynášel nahoru, byl tvrdý jako prkno.“ Ušklíbl se. „I když to slunce mu možná po všech těch letech dole asi moc dobře nedělá, ale víc mrtvý než teď už stejně být nemůže.“

„Takže ty budeš spát tady?“ zeptal se Malik se širokým úsměvem. „Pěkně vedle toho mrtvého?“

„Ještě nevím, jestli přímo já. No a co.“

Malik pokrčil rameny. „Já bych to teda neriskoval.“

„Proč?“ Matthew nakrčil čelo. „Mohl by tu zmrznout?“

„To taky,“ odpověděl Malik, sklonil trochu hlavu a zpod přivřených víček se na Matthewa zadíval. „Ale já myslel spíš na duchy. Nestojí o to, aby je někdo takhle rušil. Jestli tam ten mrtvý ležel několik set let,

připojila se k němu určitě spousta duchů... A nebudou dobří. Když jsou to duchové z podzemí.“

Ulrik zavrtěl hlavou. „Neposlouchejte ho. Je tu asi tak stejně duchů jako pižmoňů.“

„Nějaký zatoulaný hladový kus by se tu klidně objevit mohl,“ odporoval Malik.

Ulrik nesouhlasně zašermoval rukou. „Houby, tady na ledovci nejsou ani pižmoni, ani duchové.“

„Ale v podzemí je duchů a démonů spousta,“ nedal se Malik. „Sám jsem je viděl.“

„Při bubnování?“

„Před bubnováním, samozřejmě.“

„Je to součást naší kultury a moc hezká,“ obrátil se Ulrik k Matthewovi. „Ale nevěřím, že by opravdu existovali. Je nesmysl, že by skály pod zemí byly plné duchů a že by je lidé pomocí vyřezaných démonických figurek, tupilaků, mohli využívat jeden proti druhému, ale jistě, nikomu nebráním, aby v to věřil. I já si přece vážím naší kultury.“

„Však uvidíme, jestli přežiješ noc ve zdraví,“ dodal rozesmátý Malik. „Nechceš, přijdu ti trochu zabubnovat, co? V pohodě bych to sem stihnul, než bude noc.“

„To zrovna, ne díky, ještě abys mi tady poskakoval. Mimo to tu asi stejně přespí někdo jiný.“

Tleskl rukama. „No, neměli bychom raději jít trochu obhlédnout ten nález, než ostatní napadne, že už se chtějí vrátit do Nuuku?“ Kývl hlavou ke skupince postávající u vrtulníku.

Malik byl u hnědého rance na rozbrázděné sněhové pokrývce za pár vteřin, zatímco Matthew s Ulrikem ho pomalu následovali.

Z muže toho zrovna moc vidět nebylo, ale obličej a chodidla vyčuhovaly, přesně jak se zmínil Ulrik,

ze žlutohnědé ztvrdlé kožešiny, která kolem něj byla omotaná. Nebylo poznat, zda ho do ní někdo zabalil, nebo jestli si ji kolem těla obtočil sám. Zřejmě však byl opravdu nahý vzhledem k těm odhaleným chodidlům a spodním částem holení. Kožešina vypadala jako zkamenělá, barvu měla něco mezi bronzem a rašelinou a zřejmě na ní nebylo moc volných chlupů. Všechno časem srostlo a vytvořilo pevnou masu. Kůže na tvářích se propadla až na lebku, oči byly už dávno pryč. Zbyly po nich jen dva důlky ve vyschlé hrubé kůži, zatímco vousy se ježily po celé bradě a po propadlých tvářích. Nedalo se říct, zda měl vlasy světlé nebo zrzavé, černé však nebyly zcela určitě a veškeré rysy tváří byly daleko spíše nordické než inuitské, takže předpoklad, že jde o starého Severana, se zdál být opodstatněný.

Malik se naklonil nad mumifikované tělo, aby mohl zabrat všechny děsivé detaily. „Ten jeho démonický obličej vypadá kruci úplně jak tupilak.“

Rty muže z ledu byly pouhé dvě tenké čárky, vysušením těsně napjaté na čelist. Působilo to dojmem, jako by ten muž zemřel uprostřed zlého hysterického smíchu, který mu oderval rty od tváří a odhalil všechny zuby.

„Bývá tu v noci hodně velká tma?“ zeptal se Matthew.

Ulrik s Malikem se k němu obrátili. „Ani ne,“ odpověděl Ulrik. „Sníh to tu prozařuje a navíc v tuhle roční dobu slunce nezapadá zas na tak dlouho.“

Matthew přikývl. Sníh. Na to nepomyslel. On by však tady s tím mrtvým nespal ani za nic, ať už je tu noc světlá, nebo tmavá.

Malik se natáhl na zmrzlý sníh, aby mohl vyfotit vysušená chodidla muže v rovině s bílým povrchem.

Ohlédl se přes rameno. „Ty jo, tohle je jak sušený hovězí. To je teda fakt síla.“ Pak na Matthewa šibalsky mrknul. „Jó, kdyby si je promastil troškou velrybího tuku, tak by byly ještě jako nový.“

Matthew odfrkl, zavrtěl hlavou, obrátil se k fotografovi zády a vydal se zpátky k vrtulníku.

U skupinky vědců se zastavil. „Promiňte. Kdo z vás je z muzea?“

„Já,“ odpověděl pomenší muž ve středních letech, kterého Matthew nedokázal podle vzhledu jednoznačně přiřadit k Dánům, nebo ke Gróňanům. Koneckonců na tom nezáleželo. Z genetického pohledu se Skandinávci s Inuity během mnoha set let pořádně promísili. „Mohu se vás zeptat na pár věcí ohledně toho nálezu?“

„Samozřejmě, a jistě se ještě hodně uvidíme později, řekl bych.“ Prohrábl si husté, místy už šedivějící vousy. „Tenhle nález bude zdá se naprosto unikátní.“

„Ano, přesně na to jsem se chtěl zeptat. Jak moc unikátní?“

Muž se narovnal. „Pokud vím, tak dosud nebyl ještě nikdy nalezen mumifikovaný Seveřan z doby Vikingů. Máme samozřejmě různé nálezy z močálů a kosterní pozůstatky, ale mumifikovaná těla ne a to je obrovský rozdíl. Protože způsob, jakým se dochovaly jeho kůže, kosti a snad především i obsah žaludku, je naprosto jedinečný.“ Na okamžik se odmlčel, ale řečí těla dával Matthewovi na srozuměnou, že ještě nedomluvil. „Znáte Ötziho z Tyrolska? To je přesně ono. Až ho otevřeme, můžeme získat neocenitelná data. Musíme však postupovat pěkně popořadě a ve správném tempu, abychom nepřišli o žádné informace. Tohle je naprosto výjimečný nález ve skandinávském měřítku, ano, dokonce možná i v celosvětovém.“

„Takže jste si jistí, že to je Seveřan, který obýval jednu ze skandinávských vikinských osad v západním Grónsku?“

„Velice bych se divil, pokud by tomu tak nebylo. Samozřejmě jsme ještě nemohli odebrat vzorky pro analýzu, protože musí nejprve dorazit policejní technici, ale nevidím důvod, proč by se naše předpoklady a teze nepotvrdily. Nic jiného si nedokážu představit, ale sto procentně to samozřejmě z očividných důvodů tvrdit nemohu.“

„Přirovnal jste toho muže k Ötzimu, znamená to také, že v té trhlině mohl skončit z nějakých dramatických příčin?“

„Máte na mysli vraždu nebo nějaký souboj?“

„Ano, něco v tom smyslu.“

„Zatím jsem žádné známky něčeho takového neviděl, ale vyloučit to rozhodně nelze. Víme, že tu staří Seveřané na mnoha místech nějakých pět set let žili, ale pak najednou úplně vymizeli, takže něco se rozhodně stát muselo. Pokud tento muž pochází ze závěrečného období tohoto osídlení, pak by nám právě stopy po úderech zbraní nebo obsah jeho žaludku mohly přinést důležité informace ohledně toho, kam se Seveřané poděli.“

„Takže je možné, že ho někdo zabil?“

„Ano, to je docela dobře možné.“

Když se Matthew vrátil do bytu, slunce stálo ještě vysoko nad Atlantikem. On i Malik jeli z letiště rovnou domů, aby mohli v klidu zpracovat získaný materiál. Dohodli se, že se setkají druhého dne brzy ráno, aby dali fotky a zprávy na internet co nejdříve.

Během psaní článku Matthew cítil pod kůží mravenčení. Tenhle pocit nepoznal už dávno. Připomnělo mu

to státnice, kdy dostal ze všech čtyř zkoušek za jedna, nebo den, kdy mu Tina oznámila, že je těhotná. Ten nepřekonatelně nádherný pocit, že žije. Nyní ho zažil znovu. Nebyl úplně stejný, ale skoro. Do zítřejšího poledne si většina novinářů, historiků a archeologů přečte jeho článek a díky jeho zprávě se dozví o tom nález. *Žmrtvýchvstání posledního Vikinga – Přes šest set let starý Viking vystoupil tento týden z grónského ledovce. Z cesty trávající mnoho století si s sebou přinesl jen zrzavé vlasy a ošoupanou sobí kůži. Podle vědců je mumifikované tělo muže v tak dobrém stavu, že nepochybně přispěje rozhodujícími poznatky k výzkumu života starých Seveřanů a Vikingů, ale do velké míry i k vyřešení záhady, proč staří Seveřané zmizeli z Grónska, poté co tu předtím měli po nějakých pět set let svá trvalá sídliště. Vyhnala je zpět do hustěji obydlených oblastí Skandinávie válka, nouze nebo nedostatek příležitostí? A co Seveřané na americkém kontinentě?*

Jakmile článek odeslal, zaklapnul notebook a rozvalil se opět na pohovce. Sáhl po talířku s knäckebrotem a plátkem čokolády, který si připravil, než se pustil do psaní.

To byla jedna z Tininých specialit. Knäckebröt. Nejlépe tlustě namazaný máslem a s plátkem mléčné čokolády. V prvních letech známosti často vyráželi na výlety na kole a Tina jim s sebou na cestu pokaždé zabalila knäckebröt. Jezdívají rádi k bílému panskému sídlu, kde se dlouhou cestou lesem projelo do zadní části zámecké zahrady. Tina měla zelené kolo s bílým košíkem na řídítkách. A právě tam vozívala knäckebroty a pití.

Knäckebröt mu v puse křupal. Suchý, křehký a sladký. Kéž by Tině tehdy dokázal říct, že ji miluje.

Tedy tak nějak pořádně. To nebyla nikdy jeho silná stránka. Blížkost a otevřenost.

Polkl poslední sousto a stočil pohled k balíčku cigaret.